

1.

*Beste **Kaja Donderwinkel**, (naam invullen op stippelijntjes)*

*Hierbij heten we je van harte welkom op onze fantastische en geweldige school. Wij denken dat je hier echt op je plaats zal zijn. Ja, **Kaja**, onze persoonlijke en individuele benadering zal je aangenaam verrassen. Lieve **Kaja**, al over een paar maanden herken je jezelf niet meer terug. Dan, **Kaja**, ben jij een keurig opgevoede jonge vrouw die alleen nog maar praat over nuttige dingen. Zoals de mysterieuze sterfte van maanvossen in het Allen Woud of het nut van driehoornige schapen bij de begrazing van de Groene Heuvels. Ik beloof je, **Kaja**, dat er van je oude, ongetwijfeld irritante (want anders, **Kaja**, kwam je niet bij ons) persoonlijkheid niets meer over is. We zien je dus over een week in Thoren.*

*Met vriendelijke groet,
Adelgunda Roosberta
Directrice Oswald de Tragische School.*

De brief dwarrelde uit Kaja's kontzak toen ze in volle vaart de heuvel afreed. Haar linnenbroek, die ze van haar broer had geleend – oké: gestolen – was vuil. Haar kastanjebruine haar zat hopeloos in de klit en op haar wangen prijkten trots een aantal vegen van een onbestemd goedje. Goed, misschien niet geheel onbestemd, omdat die vegen er opeens op hadden gezeten nadat Kaja was uitgegleden in de zwijnenstront toen ze even wat bessen had willen plukken. In ieder geval kon ze er niet beter uitzien voor haar eerste dag op de Oswald de Tra-

gische school.

Sneeuw, haar witte eenhoorn, draafde onvermoeid verder. Al twee dagen waren ze op weg. Haar twee laatste dagen van vrijheid voordat ze haar op zouden sluiten en haar karakter zouden afbreken. Hoewel Kaja's moeder dat laatste wat te dramatisch gesteld vond.

Kaja had gebeden, gesmeekt, gehuild, gekrijst. Allemaal zonder resultaat. Haar ouders wilden van hun enige dochter een dame maken. Een dame! Kaja walgde van dat woord. Ze was geen dame, ze was geen jonge vrouw. Ze was gewoon Kaja. En daar was niets mis mee had ze altijd gedacht.

Tot het moment dat haar moeder haar betrapte terwijl haar voet vast zat aan de stijgbeugel van haar broers zwarte eenhoorn, waar ze even te voren was afgedonderd en die haar daarna genadeloos meesleepte door het zand en over rotsblokken. Dat verdomde geintje had haar een gebroken arm, twee gekneusde ribben, tientallen blauwe plekken en een enkele reis Oswald de Tragische school opgeleverd. Haar vier broers hadden al heel vaak hetzelfde meegemaakt en die zaten nog steeds lekker thuis. Het was gewoon niet eerlijk. Alleen omdat ze een meisje was.

De stenen omheining van een weiland doemde voor de eenhoorn en het meisje op. Het was een hoge muur, maar Sneeuw denderde er in volle vaart op af. Pas toen ze er al veel te dichtbij was, zag Kaja hoe hoog de muur eigenlijk was. O jemig! Het probleem met eenhoorns was dat je ze niet zomaar even aan hun manen trok om ze te stoppen. Ze volgden wel bevelen op, maar alleen als het hen zo uitkwam. En Sneeuw was vandaag overduidelijk in een avontuurlijke bui. Ze stormde op de muur af alsof ze hem niet eens zag.

'Daar staat een muur, hoor!' gilde Kaja in Sneeuws oor. Sneeuw snoof minachtend. Kaja durfde altijd op haar leven

te zweren dat Sneeuw haar volledig begreep. Kaja greep zich stevig vast, haar benen klemden zich in de flanken van de eenhoorn. De muur doemde voor hen op als een enorme zwarte onweerswolk voor de zon. Gevaarlijk en onvermijdbaar. Straks zouden ze zich nog te pletter rijden. Kaja sloot haar ogen. Sneeuw leek zich van de grond te verheffen als een sierlijke roofvogel. Misschien verbeeldde ze zich wel dat ze een roofvogel was. Misschien was het wel een stiekeme wens van Sneeuw om een roofvogel te zijn. Wie kon ooit weten wat er in de hersenen van een eenhoorn omging?

Kaja deed één oog een klein beetje open. De muur zoefde op hen af. Even leek het alsof ze hem zouden raken, maar Sneeuw verhief zich nog verder en haar hoeven schraapten over het steen dat kletterend op de grond viel. De wind suisde in Kaja's oren toen Sneeuw met een zware plof in het gras landde waarbij ze Kaja bijna van haar rug afgooide, maar Kaja was een zeer ervaren ruiter. Zonder al te veel moeite bleef ze zitten. 'Ha! Goed zo Sneeuw!' gilte ze. 'Wil je dit de volgende keer alsjeblieft doen als er een drakenrijder in de buurt is?'

Sneeuw snoof weer. Dit keer waarschijnlijk van ergernis, vermoedde Kaja. Hoe vaak had de eenhoorn wel niet moeten luisteren naar Kaja's grote droom. Een droom die ze aan niemand anders kon vertellen. Ze zou de beste drakenrijder ter wereld worden. De allerbeste. Mensen zouden haar naam vol bewondering uitspreken. In alle belangrijke gebouwen zou haar portret hangen en overal waar ze ging, zouden voorbijgangers hun hoofden omdraaien om naar haar te kijken. Ze zouden elkaar aanstoten en zeggen: 'Daar gaat Kaja Donderwinkel, de beste drakenrijder ooit. Ze is een levende legende. Ze is fantastisch. Is het niet geweldig dat ze hier door dezelfde straat loopt als ik? De stenen die zij aanraakt met haar voeten

heb ik ook aangeraakt. Dat is zo'n geweldige eer!

Natuurlijk waren er een paar kleine details die Kaja's droom een beetje in de weg stonden. Bijvoorbeeld die ellendige Oswald de Tragische school waar het spannendste vak dat gegeven werd borduren was omdat je je daar misschien wel bij in je vinger kon prikken. En o ja, dat het voor meisjes streng verboden was een drakenrijder te worden en dat er dus geen enkel meisje ooit was toegelaten tot de opleiding. Maar ach, dat waren slechts niet ter zake doende details die Kaja gewoon zou wegpoetsen zodra ze de kans kreeg. Als ze ooit de kans kreeg.

Sneeuw minderde vaart. In de verte werden de contouren van een grote stad zichtbaar. Honderden kleine en grotere torens staken de lucht in. De zon speelde met de dakpannen en af en toe leek de stad alleen maar uit sterretjes te bestaan. Thoren, ze was er.

Kaja slikte. Eigenlijk had ze nog niet gedacht aan het moment dat ze daadwerkelijk Thoren zou bereiken. In een laatste bui van opstandigheid had ze erop gestaan zelf naar de stad te rijden op Sneeuw tot afschuw van haar moeder. Maar Kaja kon koppig zijn. Heel koppig. En na veel geschreeuw en gehuil was ze dan toch op weg.

Stiekem had ze gehoopt dat er nooit een eind aan deze reis zou komen. Dat ze de rest van haar leven op Sneeuw door de heuvels kon rijden. De vele torens gaven nu wat anders aan. Haar reis was voorbij.

'O, Sneeuw,' fluisterde Kaja. 'Ik wil daar helemaal niet heen.' Ze boog zich voorover en legde haar hoofd langs de hals van de eenhoorn. Het dier hinnikte ten teken dat ze haar begreep. Er kriebelde iets op Kaja's borst. O jee. Kaja greep in haar vuil geworden tuniek en haalde daar een grote vogelspin tevoorschijn. 'Sorry, Heksje, daar had ik je bijna geplet.'

Heksje staarde haar beledigd aan. Ja, vogelspinnen konden beledigd zijn of blij of verdrietig. Kaja wist het zeker. Heksje had eigenlijk thuis moeten blijven omdat er geen huisdieren, los van rijdieren, waren toegestaan op de school. Maar Kaja ging dood zonder Heksje. Erger nog, Heksje ging dood zonder haar. Wie moest haar in bad doen, haar haartjes kammen en haar acht pootjes manicuren als Kaja er niet was? Precies! Dus tja, wat moest je dan? Er was vast wel een manier om die regel te omzeilen. Kaja was sowieso van plan heel veel regels te omzeilen, dus dat met Heksje was een goed begin.

Sneeuw liep op haar gemak verder. Thoren kwam dichterbij. Thoren was één van de zeven prinsdommen waaronder diverse grote en kleinere graafschappen vielen. De stad, met zijn honderden torens, was een legende. Een ver oord waar je niet zomaar kwam.

Kaja werd nerveus. Ze was nog nooit in zo'n grote stad geweest. Haar ouders waren rijke boeren uit de vruchtbare provincie Daanen. De enige stad die Kaja kende was Purn, waar zowat iedereen wist hoe de ander heette, dus dat was eigenlijk nauwelijks een stad te noemen. Thoren was anders. Hier was ze anoniem. Hier kende niemand haar en niemand zou op haar letten. Ze kon verdwijnen en haar eigen leven gaan leiden.

Als ze durfde.

Nee, daar was ze te laf voor. Of te jong. Of simpelweg te bang. Maar dat zou Kaja nooit toegeven. Ze was nooit bang. Zelfs niet toen die zwarte eenhoorn op hol was geslagen en haar met zich meesleepte.

Het werd drukker. Meer en meer mensen begaven zich naar de grote toegangspoort van de stad. Niemand wierp zelfs maar een blik op haar. Kaja klemde zich vast aan de manen van Sneeuw. Heksje zat op haar schouder en waste haar voorpoten zodat ze in ieder geval een goede indruk zou maken

op de leraren van de Oswald de Tragische school. Kaja keek op haar neer. ‘Dat hoef je niet te doen, hoor,’ zei ze. ‘Ik kan je toch niet voorstellen aan de leraren of aan wie dan ook.’ Heksje hield op met wassen en keek haar aan.

‘Ja, nou sorry hoor,’ mompelde Kaja. ‘Het is echt niets persoonlijk maar... tja... je bent nu eenmaal een beetje harig en die acht poten helpen ook niet echt. En ja, ik ben het helemaal met je eens dat het niet draait om je spinachtige uiterlijk, maar juist om je fantastische karakter, maar veel mensen denken zo niet. Hoe vaak heb ik je dat niet uitgelegd?’

Beledigd draaide de vogelspin zich om.

Kaja schudde haar hoofd. Heksje was van nu af aan gedoemd een verborgen leven te leiden. In zekere zin net zoals Kaja. Het voelde alsof ze zichzelf verraadde. Maar wat had ze voor een keus?

Sneeuw liep de stad binnen. Kaja keek haar ogen uit naar de hoge torens die haar omringden. Witte torens, zwarte torens, torens van smaragd. Ze had nog nooit zoiets gezien. De straten waren vol leven. Mensen en dwergen liepen dwars door elkaar heen. Dwergen! Kaja gluurde naar een tweetal dwergen dat ruziënd op een straathoek stond. Dwergentaal was erg moeilijk te verstaan en bestond vaak uit een aaneenschakeling van vreemde klanken. Dus fantaseerde Kaja haar eigen gesprekje.

‘Jij kleine opdonder!’ schreeuwde de één.

‘Nee, jij dan! Je komt nog niet eens tot mijn kin! Wie is hier nu klein?’ schreeuwde de ander.

‘Wil je zeggen dat ik klein ben? Ik ram die puntmuts door je neus!’

Kaja had ooit eens een dwerg gezien die in dienst was van een van de buurtlandgoederen. Hij was niet lang gebleven. ‘Leugenachtige kleine rottrollen,’ had de buurman desge-

vraagd uitgelegd en dat was het einde van het dwergenverhaal. Hier waren er honderden en ze liepen vrij rond!

Jemig, waar was ze eigenlijk? Het zou verstandig zijn eens een blik op de plattegrond die bij de brief had gezeten, te werpen. Kaja voelde in haar kontzak. Niets. Ze voelde in haar andere kontzak. Ook niets. O, fantastisch. Ze was hem verloren. Wat nu?

Straten strekten zich aan alle kanten uit. Kaja had geen idee waar ze heen moest. Plotseling verlangde ze naar haar ouders en wenste ze dat ze haar toch hadden gebracht. Nijdig verwierp ze die gedachte. Ze was een zelfverzekerde, zelfstandige vr... eh... Kaja. Ze had geen hulp nodig.

‘Aan de kant!’ Een hard geratel kwam Kaja tegemoet. Verschrikt draaide ze zich om.

Achter haar verscheen een koets die voortgetrokken werd door vier bruine paarden. Ze galoppeerden over de keien waardoor steengruis aan alle kanten opspatte. Voorbijgangers drukten zich tegen de huizen om de koets voor te laten gaan. Nou ja zeg. Kaja was te verbijsterd om actie te ondernemen. Bovendien had Sneeuw een bloedhekel aan paarden. Ze beschouwde die waarschijnlijk als een soort minderwaardige schoothondjes die haar aanblik niet waard waren. Sneeuw negeerde de paarden en liep rustig door.

‘Hé, jij daar, meid! Ga aan de kant!’ schreeuwde de koetsier.

Meid? Die durfde! Kaja boog zich voorover. ‘Wat denk je, Sneeuw? Zullen we hem eens laten zien wie hier de baas is?’

Sneeuw hinnikte ter instemming. Ze schopte haar achterbenen omhoog waardoor één hoef bijna in de neus van een van de twee voorste paarden terecht kwam. Toen begon ze te draven. Snel en onbesuisd.

Kaja draaide zich om. Haar haren wapperden in de wind. ‘Steek die maar in je zak, eikel!’ schreeuwde ze.